

**Recenzja dorobku artystycznego, dydaktycznego i organizacyjnego
dr hab. Karoliny Komasy z Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu
w związku z prowadzonym przez Radę Wydziału Rzeźby Uniwersytetu
Artystycznego w Poznaniu postępowaniem o nadanie tytułu profesora
w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie sztuki piękne (rzeźba)**

Karolina Komasa urodziła się w 1972 roku w Poznaniu.

Studiowała na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu. Dyplom z rzeźby uzyskała u prof. Danuty Mączak w roku 1998.

Od 1999 roku rozpoczęła pracę w macierzystej uczelni jako asystent prof. Danuty Mączak, gdzie, „dzięki uprzejmości Pani Profesor” (Komasa), brała udział w budowaniu programu pracowni.

W roku 2004 w Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu obroniła pracę doktorską w dyscyplinie rzeźba – na podstawie rozprawy: w postaci wystawy obiektów rzeźbiarskich oraz aneksu pisemnego „Między constans a zmianą”. Promotorem w przewodzie była prof. Danuta Mączak, a recenzentami prof. Olgierd Truszyński i z kw. II st. Wojciech Kujawski, prof. ASP.

Stopień doktora habilitowanego w dyscyplinie artystycznej sztuki piękne, nadany uchwałą z dnia 5 maja 2011 r Rady Wydziału Rzeźby i Działań Przestrzennych Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu uzyskała w 2011 roku - na podstawie oceny ogólnego dorobku artystycznego i przedstawionej rozprawy habilitacyjnej w postaci wystawy pt.: „Moje rysy – szkicownik przestrzenny c. d. „ oraz aneksu pisemnego pod tym samym tytułem.

Recenzentami w przewodzie habilitacyjnym byli: prof. Marcin Berdyszak, prof. Andrzej Jocz, prof. Stanisław Radwański.

Od 2017 roku prowadzi jako samodzielny kierownik III Pracownię Studyjną Rzeźby w Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu w Katedrze Rzeźby na Wydziale Rzeźby i Działań Przestrzennych, gdzie realizuje swój autorski program oparty na zdobytym doświadczeniu i analizie dotychczasowej pracy dydaktycznej. Jest to pracownia o formule pracowni otwartej, dla studentów nie tylko kierunku rzeźby.

Odnosząc się do opracowanej przez dr hab. Karolinę Komasę dokumentacji załączonej do wniosku o przyznanie stopnia profesora należy zwrócić uwagę na jej przejrzystość i dobrą jakość edytorską. Opracowanie składa się z trzech części: Autoreferat, Portfolio i Dokumenty.

.Po zapoznaniu się z dokumentacją działalności prof. nadzw. Karoliny Komasy należy zauważyć, że zawsze wykazywała się znaczącą aktywnością we wszystkich

obszarach istotnych dla uzasadnienia bogatego dorobku tej artystki. Dotyczy to zarówno osiągnięć do uzyskania habilitacji jak i osiągnięć po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego – do czasu złożenia wniosku o nadanie tytułu profesora.

Część dokumentacji -AUTOREFERAT zawiera rozdziały:

I Działalność Artystyczna,

II Osiągnięcia w zakresie opieki naukowej i kształcenia młodej kadry, w tym o ukończonych przewodach doktorskich w których pełniona była funkcja promotora lub promotora pomocniczego,

III Działalność popularyzująca naukę.

I Działalność artystyczna

W tym rozdziale, poprzedzonym „Niezbędnikiem artystycznym”, w którym autorka na wstępie odnosi się (jak sama określa) do zestawu słów – znaków, drogowskazów – przystanków, które wyłoniły się dla niej podczas pisania tego tekstu, który traktuje jako samodzielną pracę. Są to: rytm, materia, rozumienie, niepozorność, powód, język, czas, porzucenie, ożywienie, zasięg, paradoks, potencjał, odmowa, odruch, pozór, presja, poznanie, test, równowaga, wygoda, zagadka, zawłaszczenie, rozszczepienie, ocalenie.

Są to pojęcia, które trafnie odnoszą się do „czytania” jej twórczości, w pełni charakteryzują jej działalność artystyczną.

Od pierwszej fascynacji sztuką i dlaczego rzeźbą.

Zetknięcie się z postacią znakomitego rzeźbiarza prof. Macieja Szańkowskiego, który wywarł wpływ na jej ukształtowanie artystyczne, kształtowanie języka sztuki. Drugą osobą, którą autorka przywołuje, to postać prof. Danuty Mączak, promotorkę jej dyplomu z rzeźby i „późniejszej wieloletniej przełożonej” (Komasa). Jej osobowość odcisnęła silne piętno na późniejszej działalności Karoliny Komasy. Wpoila jej samodyscyplinę, autentyczność wypowiedzi artystycznej i analityczne spojrzenie na Naturę.

W rozdziale o działalności artystycznej autorka odnosi się do swoich prac od roku 2000 do 2018, które poddaje analizie, ujawniając swoje specyficzne podejście do własnej twórczości, a przez to pozwala nam prześledzić swój rozwój artystyczny, dojrzewanie i kształtowanie wypowiedzi twórcy, przez wybrane i kolejno prezentowane formy przestrzenne.

Takie ujęcie świadczy o dużej dojrzałości twórczej autorki.

Analizując wybrany przez habilitantkę zestaw prac przestrzennych, które w większości ujmują w cykle, należy podkreślić ich trafny wybór.

Praca cyklami nie jest łatwa. Ale ta metoda daje szansę otrzymania dobrych wyników, w rezultacie prowadzonych poszukiwań, które pozwalają na dogłębne spenetrowanie założonych tez.

Przy takim podejściu do sztuki Komasa uczuliła się na jej specyficzny przekaz i wartościowanie rzeczywistości a rozwój swój (jak sama określa), to „zmiana dokonywana przez mniej lub bardziej świadomy wybór”.

Organiczny materiał, którym w kształtowaniu większości prac przestrzennych się posługuje (gałęzie, drewno, szczapy, deski) w zestawieniu z elementami metalu, geometryzującym struktury, które tworzy (np. „Między constans a zmianą”, Poznań 2004; „Kołysanie”, Poznań 2001 czy cykl „Podróże. Titanic”, Konin 2003) wyraźnie określają, że dla autorki ważne jest miejsce jej działania, kontekst – dla wywołania określonych emocji.

Karolina Komasa to bardzo wrażliwy twórca, wrażliwy na doznania odbiorcy, którego usiłuje aktywnie sprowokować do uczestniczenia w jej działaniach przestrzennych, w jej fobiach i odczuciach. Jest to rodzaj eksperymentu na odbiorcy, który ma na celu skłonienie go do przeżycia zaprogramowanych przez autorkę odczuć – doznań. By nie był biernym obserwatorem – gapiem (Np. cykl „Obiekty do wchodzenia, Horyzontalny II”, Poznań 2010).

„Obiekty do wchodzenia, Wertykalny II”, Poznań 2011. – człowiek ma naturalny odruch zajmowania uprzywilejowanej pozycji w danym terenie i umieszczenie obiektu wertykalnego prowokuje by wejść na niego i „zapanować” nad otaczającą go przestrzenią.

„Obiekty do wchodzenia, Do zawracania II”, Toruń 2013 – tu możliwe jest wejście i zejście – jest to droga, z której możemy się cofnąć, zawracając możemy spojrzeć wstecz.

„Obiekty do wchodzenia. Do przylegania”, Poznań 2012. – bliskość i wąskość obiektu wytworzonego przy ścianie, wg autorki ma sprowokować widza do „przylegania” do ściany w trakcie pokonywania drogi. Ale czy jesteśmy gotowi zaznać takiego dyskomfortu. Nie każdy chce, a prowokacja nie jest jednoznaczna.

„Obiekty do wchodzenia. Do balansowania”, Poznań 2012 – ten obiekt zaciekawia, wydaje się łatwy do pokonania, ale w rezultacie zaskakuje, zmuszając nas do wysiłku utrzymania równowagi – balansu.

„Obiekty do wchodzenia. Do obchodzenia II” Toruń 2018 – i tu znowu pytanie, czy zdecydujemy się na niego wejść i doznać tego odczucia, co programuje autorka. Przecież mając do wyboru komfort i dyskomfort, wybieramy naturalnie komfort. Co pchnie nas do przeżycia nowego doświadczenia?

„Obiekty do wchodzenia. Do wpisywania się” Bolestraszyce 2018 – tu mamy do czynienia z kontrastem formy wykonanej z krajobrazem – naturą i mimo dyskomfortu, sprowokowani jesteśmy wziąć udział w zabawie i „wpisać” się w otoczenie.

„Obiekty do przemieszczania. Heart touch”, Poznań 2017 – i tu znowu, czy obiekt prowokuje przemieszczanie się z nim. Czy jego forma i skala zachęca do tego. Tu mam wątpliwości współpracy z odbiorcą. Czy otwór w formie wystarczająco prowokuje nas do działania. Czy zdolni jesteśmy odkryć „tajemnicę” tego tworu przestrzennego.

„Obiekty do wchodzenia. Oko w Oko”, Toruń 2012 – to ciekawa konfrontacja osoby oglądającej z oglądaną. Zaskoczenie zmianą sytuacji – podglądanego z podglądanym. „Obiekty do wchodzenia. Głowy”, Toruń 2012 – jak funkcjonować w coraz bardziej skomplikowanej rzeczywistości, pełnej niepewnych i drgających danych...

„Z cyklu Mapy. Labirynty”, Toruń 2018 – to próba uzmysłowienia jak brak wyrazistości cech otoczenia, spowodowany przez drobną odchyłkę od oczekiwanych norm wpływa na odbiorcę. To próba zaburzenia relacji „góra” – „dół”. Ingerencja w odczucie grawitacji. Jesteśmy przyzwyczajeni do układu góra – dół.

„Z cyklu Mapy. Znaki nieprecyzyjne”, Toruń 2018 – to obiekt, w którym sami możemy

JKOM

stymulować zawieszono w pomieszczeniu formy uzyskując zmiany odczucia np. zagrożenia.

„Z cyklu Mapy. Znak specjalny”, Zielonka 2016 – forma przestrzenna umieszczona w krajobrazie, w pierwotnym stanie wyważona, zbalansowana, zmieniała swe położenie w wyniku oddziaływania czynników atmosferycznych wyznaczając różne punkty naszej koncentracji uwagi.

”Z cyklu Mapy. Wartość dodana”, Bolestraszyce 2018 – praca pozwalająca na dobrowolnym przyjęciu współzależności, którą autorka określa jako wartość dodaną.

„Z cyklu Mapy. Wartość zastrzeżona”, Zielonka 2018 – praca polega nie tylko na wzajemnym współistnieniu formy ale od wybrania odpowiedniego miejsca, ukształtowania terenu.

Tę prezentację swojego dorobku artystycznego Karolina Komasa kończy definicją sztuki wg Jerzego Ludwińskiego, że”...gdzieś około roku 1970 nastąpiła w sztuce eksplozja, która rozsypała wszelkie granice. Możemy mówić o sztuce bez granic. A więc zaczęła się historia bez granic i bez awangardy. Bo awangarda sytuowała się w granicach sztuki. Nie ma odtąd żadnego modelu sztuki. Artyści zamiast, jak kiedyś dodawać, zaczynają poruszać się drogą labiryntu. Wypełniają.....”

I dalej mówi sama : „Traktując sztukę jako język wypowiedzi oczekuję od niej sensu, którego wpływ na moje życie będzie zauważalny...”

A ja dodam, że świadomy artysta wie, że granice jego sztuki określa tylko jego wyobraźnia, a odbiorca weryfikuje jej jakość i trwanie.

Konkludując dorobek artystyczny habilitantki, można powiedzieć, że chce ona przez swoje działania wywołać u odbiorcy określone emocje, przeżycia, w kontakcie z jej sztuką, uczulić nas na pewne reakcje, które temu towarzyszą – czy jest to dobra droga – na pewno tak, choć nie wszystkie jej działania mogą być dla odbiorcy zrozumiałe. Ale to jest ryzyko artysty. Jak się to uda w części to dobrze.

Zaletą jej sztuki jest operowanie formami prostymi, wręcz elementarnymi i to jest dla mnie słusznym zabiegiem.

Ale odrzucenie – rezygnacja z estetyki na korzyść autentyzmu wypowiedzi, do którego miała ją przekonać prof. D. Mączak wygląda tak, że ład i porządek Natury, podświadomie odciska swe piętno na pracach artystki. Może należałoby powiedzieć, że Karolina Komasa przewartościowała to pierwotne pojęcie estetyki na własną estetykę wypowiedzi.

Czuje skalę swojej pracy i odnosi się do wartości jej otoczenia, dostosowując się do wyznaczników przestrzeni (kontekstu). Uważam, że jej prace lepiej „działają” w przestrzeni otwartej niż zbudowane we wnętrzach galerijnych.

Piszę to na podstawie analizy prac habilitantki przedstawionych w załączonym do dokumentacji Portfolio.

Tu jeszcze warto podkreślić, że autorka w opisie pracy potrafi „powiedzieć” o swoich realizacjach. To ważne dla dydaktyka, żeby student też nauczył się opisać swoje koncepcje.

TK

II Osiągnięcia w zakresie opieki naukowej i kształcenia młodej kadry, w tym o ukończonych przewodach doktorskich, w których pełniona była funkcja promotora lub promotora pomocniczego.

W tej części Autoreferatu starannie przedstawiony w dokumentacji jest dorobek dydaktyczny Karoliny Komasy. Zaprezentowana jest autorska wykładnia programu nauczania, pracowni, którą prowadzi, podane są tematy zadań kursowych dla studentów. Cechuje je kompetencja i logika. Widać, że są one wynikiem dużego własnego doświadczenia twórczego i warsztatowego. Z przedstawionego materiału można wywnioskować, że działalność dydaktyczna jest dla niej bardzo ważnym polem do samorealizacji. Problematyka rzeźby, którą porusza w prowadzonej pracowni dotyczy istoty jej zagadnień, od właściwych podstaw rzeźby do swobodnego procesu twórczego, które jak z tego wynika sama doskonale rozumie i to jako wrażliwy artysta i dydaktyk stara się przekazać studentom. Potrafi zainteresować studentów zarówno problematyką warsztatu z dziedziny rzeźby, jak również pobudzać ich do rozwijania własnych umiejętności. Jako pedagog popiera szerokie spectrum rozwiązań oferowanych przez studentów, co na pewno ma pozytywny wpływ na rozwój ich osobowości artystycznych. Ilustracją jest załączona obszerna dokumentacja zdjęciowa prac studenckich.

To wszystko świadczy o wysokiej dojrzałości artystycznej i pedagogicznej Karoliny Komasy jako rzeźbiarza i dydaktyka i jest jedną z mocnych podstaw poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora.

W latach 2012 do 2014 była współorganizatorem plenerów międzynarodowych.

Była promotorem siedmiu dyplomów magisterskich (Dawid Pruszyński otrzymał nominację do konkursu im. M. Dokowicz na najlepszy dyplom roku w UAP oraz na Międzynarodowy Konkurs na Najlepszy Dyplom w ASP w Gdańsku a Katarzyna Łukasik otrzymała nominację do konkursu im. M. Dokowicz na najlepszy dyplom artystyczny roku 2018 w UAP – II miejsce). Co świadczy o dużym sukcesie pedagogicznym i wartości programu realizowanego w pracowni dr hab. Karoliny Komasy.

Karolina Komasa pełniła opiekę promotorską w doktoratach mgr Michała Bałdygi („Symetria i Asymetria”, 2014), mgr Szymona Zwolińskiego (w trakcie) na Wydziale Rzeźby i Działań Przestrzennych UA w Poznaniu.

Sprawuje opiekę merytoryczną nad doktorantką mgr Beatą Szczepaniak (od roku 2016) i od roku 2017 opiekę nad praktyką dydaktyczną doktorantki Emilii Boguckiej. Jest autorem trzech recenzji prac habilitacyjnych, trzykrotnie była przewodniczącym komisji habilitacyjnej i trzykrotnie była członkiem komisji habilitacyjnej.

Jest opiekunem Koła Naukowego Rzeźby UAP, gdzie aktywnie wspiera inicjatywy studentów, związane z ich rozwojem artystycznym (organizacja wystaw, spotkań z ciekawymi artystami, wizytami studyjnymi, kwerendami muzealnymi i galeryjnymi w kraju i za granicą, z umiejętnością pracy w grupie w budowaniu zespołu).

Jako członek Komisji Stypendialnej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w latach 2016 – 2018 uczestniczyła w pracach na rzecz środowiska akademickiego
W latach 2012 – 2014 była współorganizatorem plenerów międzynarodowych w których brali udział studenci UAP Wydziału Rzeźby i Działań przestrzennych

TKoman

i Wydziału Architektury i Wzornictwa oraz Shanghai Normal University of Fine Art. (Poznań, Shanghai).

W 2014 roku koordynowała i uczestniczyła w warsztatach dla studentów Zakładu Wzornictwa Uniwersytetu Technologiczno – Przyrodniczego w Bydgoszczy oraz King Mongkut's University of Technology North Bangkok (temat innowacyjne sposoby wykorzystania rodzimego surowca bambusa).

III Działalność popularyzująca naukę

Dr hab. Karolina Komasa posiada znaczący dorobek w działalności kuratorskiej. Była organizatorem i kuratorem dziewięciu wydarzeń (wystaw i warsztatów). Między innymi:

- The Relation, International workshop for students, Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu and Shanghai Normal University, wystawa poplenerowa, Skoki 2012;
- The Memory, workshop for students, wystawa poplenerowa, Shanghai Normal University, Shanghai, Chiny 2013;
- Asean & polich Artexhibition, King Mongkut's University of Technology North Bangkok, Bangkok, Tajlandia, 2014;

Przedstawiła wykłady i prezentacje (8). Między innymi:

- Metodyka Kształcenia w zakresie Rzeźby dla studentów uczelni plastycznych, Fine Arts College Shanghai Normal University (Chiny), 2012;
- My activity in relations to contemporary art. – Venice Biennale of Art., Academy of Fine Arts in Hangzoe, 2012;
- Metodyka Kształcenia w zakresie Rzeźby dla studentów Uczelni Plastycznych, MARA University, Kuala Lumpur (Malezja), 2012;
- Thai and Polish Art. And Design, King Mongkut's University of Technology of North Bangkok. Gdzie otrzymała nagrodę Króla Tajlandii za wkład w rozwijanie polsko-tajskich relacji kulturalnych, 2014;

We wrześniu 2012 roku objęła funkcję Dziekana Wydziału Rzeźby i Działań Przestrzennych UAP, którą sprawuję do dzisiaj. Jak sama twierdzi działania popularyzatorskie zostały silnie wplecione w strategię wydziału.

Jako dziekan Wydziału Rzeźby wykazuje się dużą aktywnością w popularyzowaniu sztuki, między innymi przez :

- organizowanie konkursów rzeźbiarskich dla studentów z podmiotami zewnętrznymi (Teatr Polski w Poznaniu, Urząd Miasta Poznań);
- inicjator wizyt w Liceach Plastycznych w całej Polsce (prezentacje, warsztaty);
- współpraca z osobami niepełnosprawnymi (warsztaty ceramiczno-rzeźbiarskie dla osób niewidomych);
- branie udziału w programach ministerialnych umożliwiających dotarcie do dotąd niedostępnych środowisk mniejszych miejscowości (program MKiDN – Kultura Dostępna 2018);

- współpracę z Fundacją Nowoczesna Polska przy realizacji zadania w ramach Programu „Edukacja Artystyczna” MKiDN;
- organizacja dla młodzieży szkolnej pobytu w uczelnianym domu plenerowym w Skokach („Młode Skoki”);
- organizacja jedyne w Polsce konkursu dla studentów: Studenckie Biennale Małej Formy Rzeźbiarskiej;

Te wszystkie działania (a nie wszystkie zostały wymienione) dobrze świadczą o właściwym prowadzeniu kierunku Rzeźba - Wydziału Rzeźby przez Dziekan dr hab. Karolinę Komasę.

Na podstawie Ankiety oceny osiągnięć naukowych lub artystycznych osoby ubiegającej się o nadanie tytułu profesora możemy poznać inne fakty dopełniające dorobek habilitantki, a mianowicie, że najważniejszym jej osiągnięciem artystycznym jest indywidualna wystawa pt.: „Mapy. Jedyne co jest pewne to niepewność”, którą zorganizowała w dniach 30.03 do 06.05 w 2018 roku w Centrum Sztuki Współczesnej w Toruniu. W koncepcji wystawy pisze, że we współczesnym świecie, egzystencji pełnej drgań i niezgodności, istnienie stało się substancją doświadczalną, nieuchwytną. I cytuję: „...Droga, którą proponuję przemierzyć, choć dla wszystkich zaprojektowana jednakowo, zawiera w sobie spektrum poszczególnych ścieżek, które każdy wybiera indywidualnie, włączając w to zaniechanie. Prace prezentowane na wystawie są refleksją nad tym stanem rzeczy i zaproszeniem do udziału w świadomym doświadczaniu tytułowej niepewności.”

To jest wyraźne credo jej twórczości.

Są to prace dojrzałego artysty, który podejmując tak ważką tematykę skłania odbiorcę do generowania własnych przemyśleń.

W wykazie współautorskich publikacji naukowych i udziale w opracowaniach zbiorowych wykazuje dwie pozycje:

- 1) Segregator Obecności – definicja współczesnego dzieła sztuki, „Człowiek tu i teraz”, Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu, Wydział Rzeźby i Działań Przestrzennych, 2016, strony 78-89, ISBN 978-83-65578-02-0;
- 2) „O skali w rzeźbie” w: 4 Studenckie Biennale Małej Formy Rzeźbiarskiej, Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu, Wydział Rzeźby i Działań Przestrzennych, 2017, s. 12-14, ISBN 978-83-63533-12-0;
Jest to ważka tematyka dla rozumienia współczesnych problemów rzeźby.

W ramach realizowanych projektów badawczych, krajowych, europejskich i innych międzynarodowych:

„*W poszukiwaniu bezpieczeństwa w niepewnym świecie*”. Zajmuje się problematyką wolności i szukania wyborów, „Celem badań jest podjęcie próby uchwycenia momentu, w którym myśli wypowiedane słowami lub przeobrażone w działanie, mają duży wpływ na nasze dotychczasowe życie i decydują o jego dalszym toku”.

Wykaz publicznych realizacji dzieł artystycznych w latach 2016 do 2018 obejmuje 6 pozycji.

Wykaz publikacji dzieł artystycznych jest podzielony na okresy:

- *po habilitacji*, który zawiera cztery wystawy indywidualne:

Toruń, Galeria Sztuki „Wozownia”, *Obiekty do wchodzenia. Głowy, /katalog/* [Z cyklu *Obiekty do wchodzenia. Oko w oko*; Z cyklu *Obiekty do wchodzenia. Touch to touch*; Z cyklu *Obiekty do wchodzenia. Face to face.*], 2012

Toruń. Galeria Wozownia. *Obiekty do Wchodzenia. Wybory*, 2013;

Poznań, *Festiwal AK 30 – 5. Edycja, „Nie-pokój”*, [Z cyklu *Obiekty do wchodzenia. Oko w oko*, Z cyklu *Obiekty do wchodzenia. Horyzontalny III*, Z cyklu *Obiekty do wchodzenia. Do przylegania*], 2014;

Toruń, Centrum Sztuki Współczesnej, *Mapy. Jedyne co jest pewne to niepewność.* [Z cyklu *Mapy. Labirynty*; Z cyklu *Obiekty do wchodzenia. Do obchodzenia II*], 2018;

Oraz 30 udziałów w wystawach zbiorowych, między innymi poza Polską:

Litwa, Wilno, Dom Kultury Polskiej w Wilnie, II edycja – *Festiwal 2016 Sztuk 2014*, [Z cyklu *Obiekty do wchodzenia. Touch to touch*],

Tajlandia, Bangkok, King Mongkut's University of Technology North Bangkok, *Asean & Polish art exhibition* [Z cyklu *Obiekty do wchodzenia. Stan Krytyczny*];

Ukraina, Chmielnicki, Okręgowe Muzeum Sztuki w Chmielnickim, *IV edycja Festiwal Synteza Sztuk* [Z cyklu *Mapy. Zakłócenie*], 2016;

Szwajcaria, Bazylea, Galeria Maison 44, *PreMedytacje „Secret Meanings”*, [Z cyklu *Obiekty do wchodzenia, Do balansowania*] 2016;

Czechy, Pilzno, University of West Bohemia Pilźnie, *Figurama 17- Arterie* [Z cyklu *Obiekty do wchodzenia. Głowy. Oko w oko II*] 2017;

Aktywność wystawiennicza przed habilitacją jest też znaczna, choć autorka przytacza tylko wybrane 39 znaczące dla niej ekspozycje, w tym wystawy indywidualne.

Upublicznianie swoich prac, poddawanie ich osądowi widza-odbiorcy jest szczególnie ważne dla twórcy, krytycznego twórcy, dla kontroli jego własnego rozwoju. Bezценne jest natomiast dla twórcy-pedagoga, który tym sposobem zdobywa wiarygodność u studentów.

Aktywnie uczestniczy po habilitacji w międzynarodowych wydarzeniach artystycznych w Czechach, Szwajcarii, Ukrainie, Chinach, Tajlandii, Litwie a przed we Francji i Niemczech.

Prowadziła wykłady i seminaria naukowe w Chinach (2012 i 2014), Malezji (2012), Tajlandii (2014), Kanadzie (*O współczesnej rzeźbie polskiej kilka refleksji.* University of the Frazer Valley oraz Emily Carr University of Art. + Design, Vancouver, 2016).

Posiada od roku 1999 do 2017 20 publikacji i prac o charakterze popularnonaukowym.

Karolina Komasa została dwukrotnie uhonorowana otrzymaniem stypendium artystycznego Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w 2000 i w 2009 roku

W 2014 roku otrzymała prestiżową nagrodę Króla Tajlandii za wkład w rozwijanie polsko-tajskich relacji kulturalnych.

Karolina Komasa ma swój charakterystyczny sposób kształtowania formy rzeźbiarskiej można powiedzieć swój rozpoznawalny styl, I widać, że to wszystko oparte jest na solidnych podstawach rzeźby .Te wszystkie cechy powodują, że realizacje przestrzenne Karoliny Komasy zawsze są ciekawymi propozycjami. Zawarte w nich przemyślenia i wnioski świadczą o dużej dojrzałości artystycznej autora, współczesnego artysty, który z wrodzoną wrażliwością, swoją twórczością odnosi się do współczesnego świata, do problemów egzystencji człowieka. Bo właśnie człowiek jest dla autorki głównym punktem odniesienia.

Czy to co proponuje, wyznaczać ma kierunek jej dalszej twórczości?
Nie wiadomo. Ale dr hab. Karolina Komasa – świadomy rzeźbiarz, na pewno dokona trafego wyboru na swojej drodze twórczej.

Konkludując, po zapoznaniu się z całością przedstawionej przez dr hab. Karolinę Komasę dokumentacji dotyczącej twórczości artystycznej, zarówno w sferze realizacji w przestrzeni otwartej jak i wystawienniczej, dokumentacją dorobku dydaktycznego, w obszarze upowszechniania sztuki oraz organizacyjnego, stwierdzam, że habilitant spełnia wszelkie wymogi formalne dotyczące prowadzonego postępowania, jak również wnosi oryginalne wartości do obszaru sztuki rzeźbiarskiej. Dlatego w pełni popieram wniosek o nadanie przez Radę Wydziału Rzeźby i Działań Przestrzennych Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu prof. nadzw. Karolinie Komase tytułu profesora sztuki.

